

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίαν δρ. 8,—

Ἑτησίαν φρ. 10,—

Ἐξάμηνος 4,50

Ἐξάμηνος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

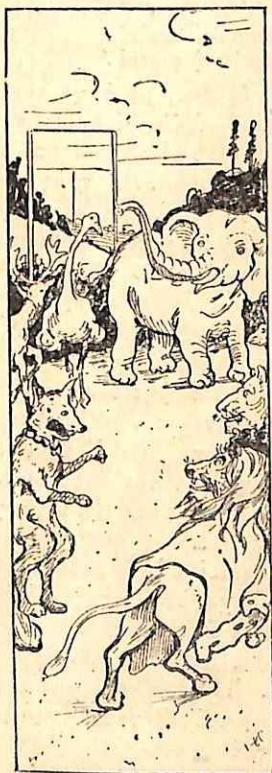
Ἐν Ἀθήναις, 3 Νοεμβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 49

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

«Καλὰ πάρε», εἶπε μὲ τὸ νοῦ της ἡ Μαριόλα, καθὼς εἶδε πόσο εὐκόλῃ ἐπίασε ἡ πονηρία της. Ἀπ' αὐτό, ἐπῆρε θάρρος καὶ ἐσφίσθηκε νὰ πῇ ὅτι τάχα ἔγεινε μιὰ μεγάλη συνωμοσία ἐναντίον τοῦ Λέοντος καὶ ὅτι 'ς αὐτὴ τὴ συνωμοσία εἶχαν μέρος ὅλα τὰ σπουδαιότερα ζῷα' εἶπε μὲ ποῖο τρόπον τὸ ἔμαθε καὶ πῶς τὰ ἐσταμάτησεν ἀμέσως ὅλα, σὰν ἐφοβέρισε πῶς θὰ τὰ πῇ 'στὸ Βασιλεῖ.

Σ' αὐτὰ ἐπρόθεσε πῶς ἄλλοι δυσαρρυστημένοι ἀνεκάλυψαν ἓνα μεγάλο θησαυρὸ μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, 'στὰ κτήματα τοῦ Βασιλεῖ' εἶπεν ἀκόμη, ὅτι κατῴρθησε νὰ τῆς ὑποσχεθοῦν αὐτοὶ οἱ δυσαρρυστημένοι, ὅτι δὲν θὰ πλησιάσουν τὸ θησαυρὸ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα αὐτὴ ἔβγαλεν ἀπὸ τῆς σπηλιάς ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα καὶ τὰ ἐπῆγε 'ς

τὰς Βασιλεῖς τὰ πιστεῖνε πέρα πέρα, ἐπειδὴ ἐρέχθηκε τὸ θησαυρὸ' τὰ ἄλλα ζῷα ἐβουάθησαν ἀπὸ ἀγανάκτησι ὅταν ἄκουσαν αὐτὴ τὴν αὐθάδη ἀδαντροπιά τῆς Μαριόλας.

κατηγορίες ἐναντίον της. Ὅποιος μετ' ἀμὴν παράπονον γι' αὐτὴν εἰς τὸ ἔζη, νὰ ξέρη πῶς θὰ τὸν τιμωρήσω πολὺ αὐστηρά.

Ἡ Μαριόλα κατέβηκε χαρούμενη ἀπὸ τὴν κρεμάλα καὶ ἐπῆγε καὶ ἔφαγε μὲ τὸ Βασιλεῖ καὶ τὴ Βασιλίσσα.

Μὲ τὸ συμπάθειο, Μεγαλειότατε, τοῦ λέει ἡ παμπόνηρη, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς καλὰ θὰ κάνης νὰ στείλῃς χωρὶς ἄλλο νὰ βροῦν τὸ θησαυρὸ. Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ πού εἶνε ἀκριβῶς. Πρέπει νὰ περπατήσῃ κανεὶς εἴκοσι τέσσερα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο, καὶ ὕστερα νὰ στρέψῃ δεξιὰ. Ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ ἓνα χωριὸ ποῦ τὸ λένε Κριτσανιστό, εἶνε μιὰ σπηλιά. Ὁ θησαυρὸς εἶνε ἐντὸς βάλθους, πίσω 'ς ἓνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες. Οἱ χω-

ριάτες δὲ μπαίνουν ποτὲ μέσα 'ς αὐτὴ τὴ σπηλιά, γιὰτὶ λένε πῶς εἶνε στοιχειωμένη. Δὲν ἔχει νὰ λαθευτῇ κανεὶς. Ἄν ἤμουν ἐγὼ 'στὴ θέσι σου, θὰ πήγαίνα ἀμέσως. Χρειάζονται ἑπτὰ κάρρα γιὰ νὰ κουβαλήσουν ὅλο τὸ θησαυρὸ.

Ὁ Βασιλεῖ δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς Κριτσανιστό' ἀλλὰ παραδέχθηκε, ὅτι ἴσως νὰ μὴ τὰ ἤξερε πῶς ὅλα, καὶ εἶπε πῶς τὸ ἴδιον βράδυ θὰ εὗγῃ καὶ θὰ πάῃ γιὰ τὸ θησαυρὸ. Λέει ὅμως 'στὴν Ἀλεπού :

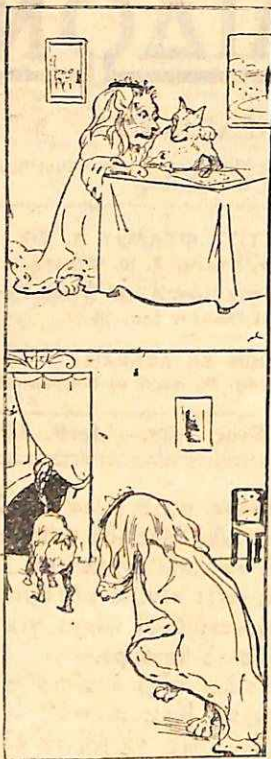
— Θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερα, Μαριόλα, νὰ ἐρχόσουν καὶ σὺ μαζί μου καὶ νὰ μοῦ δείχνες τὸ δρόμο.

— Νὰ μὲ συγχωρήσῃς, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ δὲ θὰ 'μπορέσω, ἀπαντᾷ ἡ Μαριόλα μὲ ἀπόφασιν' μόλις ἐγγλύτωσα ἀπὸ κίνδυνον θανάτου καὶ 'ς ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲ θάχα ἡσυχία, ἂν δὲν πάω 'στὴ Ρώμην νὰ προσκυνήσω καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Πάπα νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ἀφορισμό,

ποῦ τὸν ἔχω βάρος 'στὴν ψυχὴ μου. Φεύγω λοιπὸν τώρα ἀμέσως' δὲν πιστεύω νὰ θελήσῃς νὰ μ' ἐμποδίσῃς, ἀφοῦ ὁ σκοπὸς μου εἶνε τόσο βίαιος καὶ ἱερός.

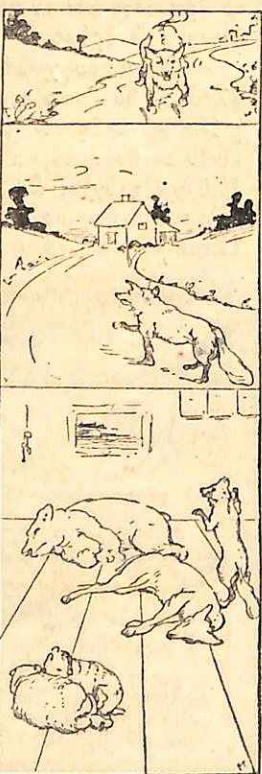
Ἡ Μαριόλα ἤξερε πολὺ καλά, ὅτι μόλις ὁ Βασιλεῖς ὁ ἀνεκάλυψε ἐπὶ τὸν ἐγγέλασεν ἡ παμπόνηρη Ἀλεπού γιὰ τὸ θησαυρὸ, ἡ ζωὴ της θὰ ἦτον χαμένη καὶ ἤθελε νὰ τὴν γλυτώσῃ

μ' αυτό το τέχνασμα. Είπε λοιπόν, ότι θα πάει άμέσως να ετοιμασθώ για το ταξίδι, χωρίς να προφθάσω ν' άπαιχτα-ρετίσω κανένα άλλον, εκτός μόνον την Μουγγρή την άρκουδα και τον Άρπάχτρα το λύκο.

Η Μαριόλα έσκέπτετο ότι θα της έ-χρειάζετο ένα δισάκι και δύο ζευγάρια γερά παπούτσια με καρδιά. Γι' αυτό είχε πάει στο σπίτι του Άρπάχτρα όπου ένατοιμού-

σε και η Μουγγρή, Όλοι είχαν άποκοιμηθή βαθειά έπειδή είχαν κυρασθή πολ-λύ την ήμερα. Η Μαριόλα έμπήκε σιγά-

σιγά και έκοψε γρήγορα ένα μεγάλο κομμάτι από το τομάρι της Μουγγρής για να κάνει ένα δισάκι. Έστερα έπέρασε στην άλλη κάμαρα κ' έβγαλε μο-νομιώς τα έμ-προσθινα πό-δια του Άρ-πάχτρα και τα πισίνα της Άρ-πάχτρα και τα έφόρεσε στα πόδια της τα τομάρια μ' αυτόν τρόπο είχε παπούτσια γου-νωμένα, έφω-διασμένα με νύχια αντί για καρδιά. Έπει-τα έφυγε κρυ-φά κ' έβγήκε στο δρόμο, ενώ οι τρεις δυστυχισμένοι έξυπνησαν και μουγγρί-ζοντας από τον πόνο, έτρεξαν στο πα-ράθυρο.

— Έχετε γεια! τους έφώναξαν η Μα-ριόλα, η οποία ήταν έτοιμη να πάρη δρόμο. (Έπεται συνέχεια)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

Η ΔΙΑΚΟΠΕΙΣΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 417)

— Μάλιστα, μάλιστα! άπήντησαν με-ρικοί στρατιώται.

— Λοιπόν, τι λέτε; Δεν θα μπαρύ-σατε να διοργανώσετε τίποτε παραστά-σεις; Θα παρευρεθώ ευχαρίστως και αν το θέαμα άξιζή τον κόπον, θα δώσω μίαν άμοιβήν, που θα σας έπιτρέψη να καλο-περάσετε όταν θα γυρίσωμε στην πόλι... Έλάτε, βαίζομαι σε σας, και έμα έτοιμασθούν όλα, με είδοποιείτε. Φιλο-τιμηθήτε να παίξετε καλά τους ρόλους σας. Γεια σας, παιδιά!

Και με αυτά τα λόγια άπεμακρύνθη, δια νάφιση έλευθέρους τους στρατιώτας του να συσκεφθούν και να κάμουν τας ά-ναγκαίας προετοιμασίας.

Έν ριπή οφθαλμού, ο σταθμός έγεινεν άγνωριστος από την μεγάλην ζωηρότητα που άνεπτύχθη. Κοστούμια κατεσκευά-ζοντο βασιτικά, και ο Θεός το ξέυει πως! Ευτυχώς που οι Ζουάβοι είνε έφευρετικοί. Και με την ιδίαν ταχύτητα έγράφοντο, έ-μοιράζοντο και άπεστηθίζοντο οι ρόλοι, — άυτοσχέδια βέβαια, διότι εις τους πρό-ποδας του Άτλαντος δεν ήτο εύκολον να εύρεθούν Συλλογαί δραμάτων και κω-μωδιών!...

Την έπαύριον, ο λοχαγός προσεκληθήν να τιμήση δια της παρουσίας του την πα-ράστασιν, η οποία θα έδιδετο, έννοείται, εν ύπαίθρῳ. Ός σκηνή θα έχρησίμευε μικρός άμμόβυθς γή' ορος, εκ του ύψους του όποιου οι ήθοποιοί θα έδλέποντο καλά από όλους τους θεατάς. Ο λοχαγός είχε τοποθετήση σκοπούς γύρω εις το στρα-τόπεδον, φεβούμενος κανένα αίφνιδια-σμόν, διότι, αν και οι Άραβες δεν είχαν φανή ως τώρα, κανέν μέτρον προνοίας δεν έπρεπε να παραιομηλίσαι.

Και η παράστασις ήρχισε.

Νεαρός στρατιώτης με ήχηράν φωνήν παρουσιάσθη και άνέγνωσε το πρόγραμ-μα, το όποιον περιείχε πρώτα μίαν στρα-τιωτικήν φάρσαν, (Το μεγάλο γυμνάσιον), έπειτα μίαν κωμικήν σκηνήν «Η γάτα της κυρά-Μιχάλαϊνας», και εις το τέλος κανσπονέττες και χορωδίας.

Η στρατιωτική φάρσα έχειροκροτήθη πολυ και ήρχισεν η «Γάτα της κυρά-Μι-χάλαϊνας». Την κυρά-Μιχάλαϊναν ύπε-κρίνετο ένας στρατιώτης, του όποιου το σώμα, κυμμένον όπισω από μικρόν πρό-χωμα εξ άμμου, ύψωθεν έπίτηδες, δεν άφινε να φαίνεται παρά μόνον το κεφάλι, κωμικώς σκυφωμένον μ' ένα μανδήλι πολύχρωμον, ως κεφάλι γρηγς που έ-πρόβαλλε τάχα από παράθυρον. Όλοι έ-γελοῦσαν με την άστεϊαν αυτήν εμφάνι-σιν. Άλλά την στιγμήν που ο ήθοποιός-στρατιώτης, με θοηνήδη γεροντικήν φω-νήν έξεφώνηεν: «Έχασα τη γάτα μου!.. μὴν είδατε τη γάτα μου;...» μία δυνατή

κραυγή άντήχησεν από τα στόματα των άλλων ήθοποιών:

— Είς τα όπλα!.. Άραπάδες!..

Και όλοι μαζί, όρμήσαντες να πάρουν τα όπλα των, έρχαυουδούσαν με ισχυράν φωνήν την έμφρόν μίαν όπερέττας:

Έμπρός, παιδιά,
Μέσ' στη φωτιά!

Όλοι έμπρός! έμπρός!..

Οι «Άραπάδες» έσταμάτησαν προς στιγμήν έκπληκτοι. Ένόμισαν, ότι θα κα-τώρθωναν να προκαταλάβουν τους Γάλ-λους άνυπόπτους και άπερίμνους, και ίδου ότι εκείνοι τους έβλεπαν πριν φω-νάξουν «είς τα όπλα» οι σκοποί των. Τι να ήσαν όμως οι άνθρωποι αυτοί με τέλ-λόκοτα φορέματα, οι συνηθρισμένοι επί του μικρού γηλόφου; Δεν ήμπορευσαν να το μαντεύσουν και η άμφιβολία αυτή άνέκοπτε την όρμήν των.

Έπωλελήθησεν από αυτό οι Ζουάβοι. Τι τους έμελε τους ήθοποιούς αν διεκό-πτετο η παράστασις; Θα έπαίξαν τώρα ένα άλλον ρόλον, που τους άρεσε πολυ καλλίτερα. Κατά διαταγήν του λοχαγού, προήλασαν όλοι. Έπρεπε να σπεύσουν, χωρίς νάφισουν καιρόν εις τον έκπληκτον έχθρον να συνέλθῃ. Οι κατασκοποί του θα τῷ διηγήθησαν ίσως, ότι από τινων ήμερών οι στρατιώται έφάνιντο άθυροι και άνόρεκτοι. Ω, με πόσην χαράν θα τους έδειχναν τώρα το έναντίον!

Έμπρός, παιδιά!
Μέσ' στη φωτιά!

Τι θαυμάσια έφοδος, με όλην την άν-τίστασιν των Βεδουίνων, οι όποιοι εν τῷ μεταξύ είχαν συνέλθῃ! Αύτοι που ένό-μισαν ότι θα προσβάλουν, ήναγκάστη-σαν τώρα να μυνθούν. Το έκαμαν με γεν-ναιοτήτητα, αλλά, μολοντί ο αριθμός των ήτο δεκάκις άνωτέρος του των Γάλλων, με δυσκολίαν τους άφινεν η πρώτη των έντύπωσις. Φύσει προληπτικοί, δεν εί-χαν σχηματίση ακόμη ιδέαν περί του εί-δους των έχθρων, τους όποιους αντιμετώ-πιζαν. Τοῦτο συνετέλεσεν ακόμη περισ-σότερον εις την νίκην των Ζουάβων, οι όποιοι, μεθ' όλην των την άνδρείαν, θα κατεσυντρίβοντο άλλως δια της υπερχής του αριθμού.

Τελοςπάντων, οι «Άραπάδες» ύπε-χώρησαν. Ο λοχαγός διέταξε τότε να τους καταδιώξουν έως εις τα στενά, με-ταξύ δύο βουνών, εις τα όποια έφοβείτο να εισχωρήσῃ. Η ήττα του έχθρου ήτο τελεία, ενώ από τους Ζουάβους δεν έφο-νεύθη κανείς. Μόνον δύο-τρεις έπληγώ-θησαν έλαφρώς, και μεταξύ αυτών και η «Κυρά Μιχάλαϊνα», η οποία, άστειύο-μένη με την πληγήν της, έλεγεν ότι την έπαθεν ενώ έζήτουσε την γάταν της.

Και οι άλλοι έγελοῦσαν, έγελοῦσαν! Έπέστρεψαν εις τον σταθμόν. Ο λο-χαγός Λιεζέ ήτο κατεχορησισμένος δια την ιδέαν που τῷ ήλθεν. Όχι ότι άμ-

φείβαλλε περί της γενναιοτήτος των στρα-τιωτών του, εις είανήποτε περίστασιν το άυτοσχέδιον όμως θεατρίον των είχαν έπι-τοχή διττώς, πρώτον διότι είχαν έπανα-φίρῃ εις τους άνδρας το θάρρος και την ευθυμίαν, και δεύτερον διότι, να! ευ-τυχῇ σύμπτωσιν, είχαν έπιτρέψη εις τους ήθοποιούς-στρατιώτας να διακρίνουν τον έχθρον πολυ ένωρίτερα άφ' όσον θα τον διέκριναν οι σκοποί.

— Σας συγχαίρω, παιδιά, τους είπε, μόλις άποκατεστάθη η τάξις εις το μι-κρόν στρατόπεδον. Σας ύπεσχέθην μίαν άμοιβήν, αν το θεατρίον σας έπέτύχα-νεν. Άλλ' η παράστασις είχε δύο μέρη: Το πρώτον κωμικόν, το δεύτερον δραμα-τικόν. Σας όφειλω λοιπόν διπλήν άμοι-βήν και είμπορείτε να είσθε βέβαιοι, ότι δεν θα λείψω να σας την δώσω. Κ' έ-πειδή αυτά οι παραστάσεις σας διασκε-δάσουν, θα διοργανώσωμεν και άλλας. Έχω πεποίθησιν, ότι δεν σας έμποδι-ζουν από τα καθήκοντά σας και μάλιστα, όταν θα έπιστρέψωμεν εις στρατώναν, θα έ-νεργήσω ώστε να έχετε το θεατράκι σας. Τα λόγια τῷ άξιωματικῷ έχαίρετι-οθησαν με την όμόθυμον κραυγήν:

— Ζήτω ο λοχαγός!

Άλλ' αυτός άπεκρίθη:

— Όχι, παιδιά μου, να λέτε καλλι-τερα «Ζήτω η Πατρίς!»

Και οι στρατιώται έφώναξαν με όλην των την δύναμιν τας τρεις λέξεις, τας ό-ποιās επανέλαβον αι ήχοί της έρήμου:

— Ζήτω η Πατρίς!

(Clotilde Leclerc)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ

Άγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΕΤΕ την Για-γιά;... Έ, και ποίος δεν γνωρίζει την καλή Γιαγιά, την εκάτόχρονη γρη-ούλα, που έχει έγ-γόνια και τριςέγγο-να!.. Καθισμένη εις μίαν πολυθρόνα, περνά ήσυχα-ήσυ-χα τας τελευταίας ήμέρας της. Με το γου-νωτό τζι-πουνι της, με το μαῦρο τσεμπερί της, με τα θαιμπά, μισόκλειστα μάτια της, σαν βυθισμένα εις κάποιον όνειρον, εις ρεμβασμόν άτελείωτον, με γαλήνην από-κοσμην και με μεγαλοπρέπειαν έρειπίου που μίαν φοράν θα ήτο κάτι ώραιον, — να η Γιαγιά, η τριςέβαστη. Θα έλεγεσ ότι είνε η προσωποποίηση του Παρελ-

θόντος, η έναρ୍କωσις του Θρόλου, η αντιπρόσωπος της Παραδόσεως. Τα τω-ρινά της είνε οχεδόν ξένα. Δεν καλα-κούει, δεν πολυ-μιλεί, δεν νοιάζεται, δεν άνακατεύεται. Η μνήμη της, εξα-σθενημένη, έχει κάπου-κάπου εκλάμ-ψεις παράξενες. Τότε μόνον ζωηρεύει λιγάκι, της έρχεται ο οίστρος και διη-γείται στα έγγόνια της ιστορίες παλιές ή σιγοψάλλει με βραχνή, άλλόκοτη φω-νή, τραγούδι παλιό, κομματοιασμένα, που δεν τα ξέυρει ή δεν τα θυμάται πλέον κανείς. Γρήγορα πάλι ξαναθυί-ζεται στ' όνειρό της. «Ο κόσμος να χαλά-έξω — λέγουν τα έγγόνια της με γέλια, — η γιαγιά δεν παίρνει χαμπάρι. Και κανόνια να πέφτουν, της φαίνεται πως κάποιος... κτυπά την πόρτα.» Εύ-κολώτατα έτσι της κρύβουν όλα τα δυσά-ρεστα και από τα ευχάριστα πάλιν δεν της λέγουν, παρά ό,τι είνε άπόλυτος ά-νάγκη να μάθῃ: έναν άρραβώνα, ένα γά-μο, μία γέννησι, έναν έρχομό. Ω, είνε τόσο «φασαρία» να κάμης τη κουφή Για-γιά νάκούσῃ και να κατελάβῃ τί της λές! πρέπει να ξεφωνίξῃς μιά ώρα!..

Προχθές όμως, όταν ήλθε η είδησις της Θεσσαλονίκης και «ο κόσμος έξω χαλούσε», δεν έδάσταζε η ψυχή τους νά-φίσουν τη Γιαγιά χωρίς να της το πούν. Διά τί άλλο είχε ζήση και βασανισθή-ανάτον χρόνια η καίμενη, παρά δια νά-κούσῃ εις το τέλος την μεγάλην εθνι-κήν ευτυχίαν και να πῇ όπως ο Συμεών, «ὅν άπολύεις την δούλην σου»;... Και τα έγγόνια της έβαλαν τα δυνατά των και της το είπαν:

— Άκούς, γιαγιάκα!.. Οι Χριστι-ανοί διώξαν τους Τούρκους και πήραν τη Θεσσαλονίκη.

Το επανέλαβαν δύο, τρεις, πέντε φο-ρές, κ' έπιτέλους η Γιαγιά το άκούσε!

— Τη Σαλονίκη;

— Ναί.

— Πήραν την;...

— Την πήραν! Κ' αύριο-μεθαύριο, — άκούς; — θα διώξουν τους Τούρκους και θα πάρουν την Πόλι, την Αγία Σοφία.

— Άλήθεια;

— Μα δεν άκούς καμπάνες, φωνές, πιστολιές, κανονιές; Όχι, δεν κτυπά κανέναν την πόρτα... Να, ιδές και φω-ταφία! καίεται η Αθήνα!..

Η Γιαγιά, ό,τι της λέγουν, φθίνει να το άκούσῃ και το πιστεύει με το πρώτο. Άνεσχηκῶθ λιγάκι από την πολυθρόνα της με κάπο κ' έκαμε το σταυρό της! Έπειτα ξανακόθησε. Και τα μάτια της, τα θαιμπά και μισόκλειστα, έβγαλαν δυο δάκρυα, μικρούλια κ' αυτά, σαν να είχε στερήσει η πηγή των.

— Δόξα σοι ο Θεός, παιδιά μου, έ-ψιθύρισε, δόξα σοι ο Θεός! Εύλογημένο το όνομα του Κυρίου!.. Έ, πάλι με χρό-

νους με καιρούς, πάλι δικά μας ήταν!..

— Ναί! και γι' αυτό τα ξαναπήραμε, γιαγιάκα!..

Η Γιαγιά σώπασε και στάθηκε μιά στιγμή συλλογισμένη. Κάποια άπορία, μεγάλη άπορία, ζωγραφίσθη ζωγρά στο πρόσωπό της κ' έφάνη σαν κάτι νάθελε να ρωτήσῃ. Τα παιδιά έσκυψαν από πάνω της κ' έσίμωσαν τ' αυτιάκια των στο στόμα της με περιέργεια.

— Τι; έκαμαν! τί, γιαγιάκα;

Και η Γιαγιά είπε:

— Μα... κούμπησε το μοςχάρι στο αίμα;... Ο Θεός είπε τον παλιό καιρό, πως για να ξαναπάρουν οι Χριστιανοί την Πόλι, την Αγία Σοφία και τη Σα-λονίκη, πρέπει να κολυμπήσῃ το μο-σχάρι στο αίμα. Δεν μπορεί να γίνη άλ-λοιώς! Κούμπησε το λοιπόν;

Τα παιδιά κυττάχτηκαν. Ός να έλε-γαν: Τι παραμύθια μās ψάλλει η για-γιά;... Έπειτα, για να την ήσυχάσουν, της είπαν:

— Ναί, ναί, κούμπησε. Ένα μο-σχάκι, αλήθεια, — το λέει το τηλεγρά-φημα, — έφυγε απ' τη Σαλονίκη και πάει στην Πόλι, κολυμπώντας όλο 'ς αίμα.

Κ' έβαλαν τα γέλια: Τι παραμύθια πάει και πιστεύει αυτή η Γιαγιά!..

Και όμως!..

Χιλιάδες και μυριάδες, άγαπητοί μου, εις τον μεγάλο και φοβερόν αυτόν πό-λεμον, σκοτώθηκαν, πληρώθηκαν, έχυ-σαν το αίμα των, δια να ξαναπάρουν οι Χριστιανοί την άτίμητον κληρονομίαν. Άλήθεια το μοςχάρι κούμπησεν εις το αίματινον ποτάμι που έπλημύρυσεν ό-λην την Βαλκανικήν και ίσα-ίσα το τι-μιον αυτό χριστιανικόν αίμα, που έρρευσε τόσον άφθονον, θα σφαγίσῃ διαπαντός την μεγάλην Αποφασιν και θα επικυ-ρώσῃ την αναταραχόν Ανάστησιν. Η Θυσία έγεινε, η Παράδοσις ίκανοποιήθη. Η Γιαγιά, η Αντιπρόσωπος της, είμ-πορεί να είνε βέβαια, ότι τα παιδιά δεν την έγάλασαν: Τίποτε δεν έλειψε να γίνη απ' ό,τι είπεν ο Θεός...

Σας ασπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Διχαίως ονομάζομεν την γην μητέρα, αφού την ποδοπατούμεν και αυτή δεν παύει να ποδίζει καρπούς και άνθη.

Αν η άλογόμυγας δεν έκυνηγοῦσαν τα ζῷα, αλλά τα ζῷα ή ένστικτα, πολυ θα υπέφεραν μερικοί άνθρωποι στερούμε-νοι και αύρας δια να τες διώχνουν.

Είς όλον τον κόσμον, πολλοί κουτοί κάμνουν ένα έξυπνον 'ς έμάς πολλοί έξυ-πνοί κάμνουν ένα κουτόν. Δ. Γ. Ρ. Κ.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' (Συνέχεια)

— Τότε λοιπόν, ικέτευσε ο Ροδριγκές, αν είμαι πράγματι χαμένος, απαλλάξατέ με από τους ανυπόφορους πόνους μου, σ'ας παρακαλώ, σ'ας εξορκίζω!..

Ο Άντωνης επενέβη, δείχνων την φιάλην με την μορφίνην.

— Έδω-μέσα είναι ένα γιατρικό, είπε,

φώναξεν ο Πέτρος με τέτοιαν φωνήν ἀπογνώσεως, ὥστε ὅλοι ὤρμησαν πρὸς αὐτόν, συγκεκινημένοι καὶ ἐντρομοί.

Ἐπωφεληθεὶς τῆς γενικῆς συγκινήσεως, ὁ Σάρδας, μόλις ἤσθλην ἐλεύθερον τὸ χέρι του, ἔσπευσε νὰ πῇ ὅλην τὴν μορφίνην, καὶ τώρα ἀπεκτιμᾶτο, ἐνῶ ἡ μαύρη κηλὶς τῆς γαγγράνης ἀπλώνετο εἰς τὸν σπαρμένον μηρόν του. Ὁ ἰατρός τὸν ἐξανασκέπασεν, ἀπλῶς ἀπὸ ἀνθρώπινον αἰσθημα σεβασμοῦ, διότι τὰ πάντα εἶχον τελειώσει...

Ἡ λύπη τοῦ Πέτρου

Τὸ δυστυχισμένον παιδί, μετὰ τὴν καρδὴν συντετριμμένην ἀπὸ τὴν μεγάλην λύπην, ἐξήλθε καὶ ἐνευσεν ὅτι θέλει νὰ τὸν ὀρίσουν μόνον. Κ' ἐκεῖ ἔξω, ἐξαπλωθεὶς προύμουτα ἐπὶ τῆς γλῶσσης, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα, ἀναίεθτος πρὸς κάθ' ἓν τὴν γύρω του.

Ἐνα ἄλλογον τοῦ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπλησίασε, τὸν ἐμύρισε καὶ ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τὸν νυκτερινόν του δρόμον.

Ὡραὶ ἐπέρχον ἔτσι.

Καὶ ἀνέτειλεν ἡ λαμπρὰ ἡμέρα, φωτίζουσα τὴν σπαρτικὴν εἰκόνα τοῦ φιλοστόργου υἱοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκλαίεν ἀκόμη τὸν πατέρα του.

Ὁ Άντωνης τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἤγειρεν εἰς τὸν ὦμον καὶ τῷ εἶπε σιγᾷ:

— Θάρρος, φίλε μου. Συλλογίσου ὅτι

«Ἦρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα...» (Σελ. 424, στ. 6').

ποῦ ἀμέσως θὰ σὲ κάμῃ νὰ κοιμηθῇς...

— Δόστέ μου... γρήγορα... γιατί πονῶ φοβερά!..

— Μίλησε πρῶτα' πρὸς τοῦ παιδιοῦ τοῦ εἶνε ὁ πατέρας του.

— Θὰ τοῦ τὸ πῶ, ἐτραύλισε, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ φάρμακον.

— Ὁρκίσου 'στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου, πῶς θὰ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθειαν.

— Τ' ὀρκίζομαι!

— Νὰ τὸ μπουκαλάκι, ἐστὶν βάλει ἐν τῷ χέρι σου, ὑπέλαβεν ὁ πούλπερος, κάμνων συγχρόνως ὅ,τι ἔλεγε: ἄλλα θὰ κρατήσω τὸ χέρι σου ἐν τῷ δικῷ μου καὶ δὲν θὰ σάφισω νὰ πῇς οὔτε στάλα, ἂν δὲν μιλήσης!

Ἡ βεβαιότης ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ πῇ τὸ ναρκωτικόν, κατεπράυνεν ὀλίγον τὸν τραυματιάν. Ἀνεσηκώθη ἐπὶ τοῦ ἀγκωνός του, τοὺς ἐκύτταξεν ὀλόγυρα μετὰ βλέμμα εἰρωνικόν καὶ μετὰ τὴν θελατικὴν του φωνήν, ὡς νὰ νῆγγελλε κάτι καλόν, εἶπε σταθερῶς:

— Τὸν ἀποκοίμισα μετὰ γλωροφόρμιο, καὶ ἔπειτα, μετὰ μὴν μόνον μαχαιριά, τοῦ ἀνοιξα τὸν λαιμό.

— Ὡχ, πατέρα μου! πατέρα μου! ἐ-

εἶσαι ἄνδρα; καὶ ἔχεις νὰ παραγορήσης καὶ μητέρα.

— Δυστυχισμένη μου μητέρα!.. ἐπιθύρουν ὁ Πέτρος μόλις τὸ μάθη, ὅθι θάνη!

— Προσπάθησε νὰ τὴν ἐγκαρδιώσης... ἄφισε τὴν μετὰ τὴν ἐλπίδα...

— Ναί, ἔχεις δίκιο... πρέπει νὰ νῆντι-δράσω... ἔνας ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ κλαίῃ ποτέ.

— Καὶ τὸ θῆμα τώρα πᾶ πῆρε τὴν ἐκδίκησίν του...

— Τί με μέλει τώρα γιὰ τὴν ἐκδίκησιν! μήπως θὰ μοῦ ξαναδώσῃ αὐτὴ τὸν πατέρα μου; Ἀχ, πῶς ἐχάθη τέτοιος ἄνθρωπος!..

Τὰ δάκρυα τὸν ἐπνίγαν. Ἐβαλεν ὁμῶς δύναμιν καὶ κατέπνιξε τὴν λύπην του, συλλογισθεὶς ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἀποφάσεις.

Ἐπανήλθεν εἰς τὸ ράντσο.

Πρὸ μῆρας ἡδὴ ὥρας, ὁ Σάρδας ἐκοιμήτο τὸν αἰώνιον. Ὁ ἰατρός τὸν εἶχε πλύνῃ καὶ τοῦ εἶχε κτενίσῃ μαλλιά καὶ γένεια. Τὸ πρόσωπόν του εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν γαλήνην του καὶ ἦτο ὥραϊον ὡς ἀγγέλου.

«Πῶς νὰ μὴ τοῦ ἔχῃ κανεὶς ἐμπιστοσύνη; πῶς νὰ τὸν ὑποπτεῖται; ἐπιθύρουν ὁ Πέτρος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε ἡ καλωσύνη καὶ ἡ τιμιότης ἐνσαρκωμένη.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ποτὲ μὲν δὲν εἶδα ὥραιότερον ἄνθρωπον ἀπὸ αὐτόν, ἐβεβαίωσεν ὁ ἰατρός» τί ἐπικινδύνον ἐρπετόν!

— Τί θὰ τὸν κώμωμε;

— Οἱ γκῶσσοι σκάθουν τώρα ἕνα λάκκο, ἀπεκρίθη ὁ Άντωνης, γιατί σὲ ξέρω καὶ τὸ κατάλαβα πῶς θὰ τὸ συλλογιζόσουν κι' αὐτό...

— Φυσικά, δὲν θὰ ἤθελα νὰ μείνῃ ἄταφος... Εὐχαριστῶ, Άντωνη' με κρίνεις καλά.

Ἐνῶ ἡτοιμάζετο ὁ ἀνταρσιακὸς τοῦ κακούργου, ὁ Πέτρος, ἐμπρὸς εἰς τὸν Άντωνην, ἐχώρισεν εἰς τρία μερίδια τὰ ἀργεντινὰ χαρτονομίσματα ποῦ εἶχον εὑρεθῇ εἰς τὰ θυλάκια τοῦ Σάρδα.

Ἐδωκε τὸ ἕνα εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ τὰ ἄλλα εἰς τοὺς γκῶσσους, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ ναναγγελοῦν ὅτι ὁ τάφος ἦτο ἐτοιμος.

Τὰ χρήματα ἦσαν ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἱκανοποιηθῶν ὅλοι μετὰ τὸ παραπάνω.

Ὁ Άντωνης δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ τίποτε, λέγων ὅτι ἦτο ἀρκετὰ πληρωμένος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς μίαν ἄλλην, τιμίαν ζωὴν.

Κάθε τὸσον ἐσυλλογίζετο:

— Ποτὲ δὲν ἐπίστευα πῶς ὅταν τόσο πολὺ εὐχάριστο νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ καλὸ! Καὶ ὁ Πέτρος ἄλλως τε δὲν ἐπέμεινε, θέλων νὰ τῷ ἀφίσῃ ὅλην τὴν ἀξίαν τῆς ἀφιλοκερδεῖας του καὶ ἐπιφυλασσόμενος νὰ τὸν ἀνταμείψῃ ὡς φίλον.

Καλὴν ἀντάμωσιν, φίλοι μου!

Ἰπὸ τὴν πνιγρὰν ζέστην τῆς πάμ-

πας, μετέφερον τὸ πτωμα καὶ τὸ ἀπέθεσαν εἰς τὸ βράθος τοῦ λάκκου ποῦ εἶχον ἐτοιμάσῃ δι' αὐτό.

Πρὶν διατάξῃ νὰ τὸ σκεπάσουν, ὁ Πέτρος ἐστάθη καὶ τὸ ἐκύτταξεν ἐπὶ πολὺ.

Τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ἀντιμετωπίζον τὸν ἥλιον, εἰς τὴν ἀδιατάρακτον γαλήνην του, ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦ γρόττος, ὁ ὁποῖος εἶχε μαγεύσῃ τὸν μορφήν καὶ εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του, διὰ τὰ β.θίστ. κατόπιν τὸ μαχαίρι του εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ στενοῦ φίλου, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ ναρκωτικοῦ.

Ἐχώραζε τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα εἰς τὴν νεαράν του μνήμην, ἔχι διὰ τὰ κατὰσθῆ καὶ νὰ βλαστημήσῃ, διότι ὁ μαρκήσιος τὸν εἶχε διδάξῃ νὰ ὑποτάσσεται εἰς τοὺς θεῖους νόμους, ἀλλὰ διὰ τὴν τλήσῃ ἀκόμη ἐν αὐστηρὸν διδάγμα ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν αὐτὴν τῆς ὥραιότητος καὶ τῆς κακίας.

Οἱ λυγροὶ τὸν ἐπνίγαν. Μὴ δυνάμενος νὰ προσέρῃ λέξιν, ἔκαμεν ἕνα νεῦμα. Ὁ Τερώνιμος καὶ ὁ Ἀνσέλμος ἔρριψαν γρήγορα τὰ χρώματα καὶ ἐσπείσαν τὸν νεκρόν.

Ὁ νέος ἀπεραχύνθη ἐκεῖθεν καταβεβλημένος, συντετριμμένος, ὡς νὰ εἶχε θάψῃ τὸν ἴδιον πατέρα του.

Ἐπανήλθον ὅλοι εἰς τὸ ράντσο. Ἐσείλλυσαν γρήγορα τὰ ἄλλα. Ὁ ἰατρός

ἐπρότεινε εἰς τὸν Πέτρον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς καὶ ὁ Άντωνης τὸν συνεβούλευσε νὰ δεχθῇ. Οὕτως ἀπεχωρίσθη τοὺς τρεῖς ἐκεῖνους ἀνθρώπους τῆς ἐρήμου, οἱ ὁποῖοι ἐδείχθησαν πρὸς αὐτὸν φίλοι: τὸσον ἀφωσιωμένοι.

Ὁ ἀποχαριτισμὸς τῶν ἔγινε κατὰ τὴν ἀργεντινὸν παλληγκαρίσιον τρόπον: ἐκτυπήθησαν ἀμειδίως εἰς τοὺς ὤμους τῶν, ἔπειτα ἐσφίξαν δυνατὰ τὰ χεῖρια καὶ ἐκαβαλλίκευσαν.

— Καλὴν ἀντάμωσιν, φίλοι μου! ἐφώναξεν ὁ Πέτρος, λυπημένος ποῦ τοὺς ἄφινε.

— Δὲν θὰ σὲ ξεχάσωμε ποτέ! ἐπὶ καλῶ!

Ἐπῆρε καθένας τὸν δρόμον του, οἱ τρεῖς ἀπ' ἐδῶ, οἱ δύο ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἦσαν, οἱ μὲν διὰ τοὺς δέ, παρὰ σημεῖα μόλις διακρινόμενα εἰς τὸν ἔριζοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'

Εἰς τὸ νοσοκομεῖον

Ὀλιβερά ἐπιστροφή

Ἡ οἰκογένεια Ζολλιέ ἡτοιμάζετο νὰ καθίσῃ εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν ἀνῆγγελλε ὁ Πέτρος.

Ὡρμησαν νὰ τὸν ὑποδεχθῶν μετὰ τὸν ζωντανὸν χαρὰν, ὡς νὰ ἐλείπεν ἕνα μῆνα' καὶ ὁμῶς δὲν εἶχε φύγῃ παρὰ

χθὲς τὸ πρωὶ καὶ ἐπέστρεφε πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅσον ἐπερίμεναν.

Ἀλλὰ κάποιον προαίσθημα ἀγνώστου κινδύνου τοὺς ἐπέζεε καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα' κανεὶς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ τραπέζι-του δὲν ἦτο ἡσυχος καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ Πέτρου τοὺς εἶχε φανῇ μακροτάτη.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ε'.

Πόσα Ἑλληνόπουλα
Θὰ λέν τραγοῦδι
Γιὰ τοὺς πατέρας τους
Τοὺς νικητές,

Ποῖα νανουρίσματα,
Βυζασταροῦδι,
Θὰ σὲ κοιμίζουνε
Σκλάβο ὡς ἐχτές...

Πόσο περήφανα
Στὴ Γῆ, ὅπου πᾶνε,
Θὰ λένε: Εἶμαι Ἑλληνας,
Ἡρώα εἶμαι γυιὸς!

Πόσοι τὴ Δόξα μας
Θὰ χαίρεται,
Δόξα, ποῦ ἀθάνατο
Χαρίζει βίος.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

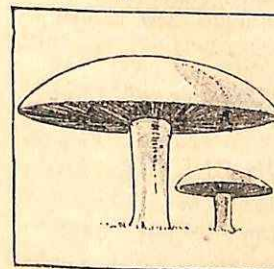
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τερατούργημα

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς ἕνα πάρκον, ὑπάρχει ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀνδριάνς. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τί παριστάνει, οὔτε ποῖος τὸν κατεσκεύασε. Τί σημαίνει ἄρα γε τὸ

Τεράστιον Μανιτάρι

ξύλινον ἐκεῖνο πόδι (μαρμάρινον ἐννοεῖται) καὶ διατὶ ἡ κεφαλὴ εἶνε γυρισμένη ἀνάποδα; Μόνον ὁ ἀνδριαντοποιὸς θὰ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ.

Εἰς δάσος πύκτων, πλησίον τοῦ Φοντ-βιέγγ (Γαλλία), ἕνα; χωρικός ἐδρεψεν, ἔχι χωρὶς κόπον, τὸ τεράστιον αὐτὸ μα-

καὶ βάρους 3 κιλῶν καὶ 125 γραμμαρίων. Τὸ πλεῖστον τοῦ εἰκονιζόμενου, πρὸς σύγκρισιν, εἶνε μανιτάρι μεγέθους κοῖνοῦ. Προστίθεται ἡ πληροφορία τῶν φαγόντων, οἱ τὸ τεράστιον ἦτο καὶ νοστιμώτατον.

Τέχνασμα

Παίρνεται ἕνα κουτί σπέρτα τῆς ἀφραλίας καὶ σφηνώνεται τρία σπέρτα ὅπως αὖς δειγνῇ ἡ εἰκὼν. Ἄν, μ' ἕνα τέτατον σπέρτον, βάλῃς φωτιὰν εἰς τὸ ἐπάνω, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον του, ποῖον ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο θάναφλεχθῇ πρῶτα, τὸ δεξιὸν ἢ τὸ ἀριστερόν; Στοιχηματίζετε ὅτι δὲν θάναφλεχθῇ κανὲν καὶ... κερδί-

ξετε τὸ στοιχείμα. Διότι, μόλις πάρῃ φωτιὰν τὸ ἐπάνω σπέρτο, θάναφλεχθῇ καὶ θὰ πεταχθῇ μόνον τοῦ μακράν, ἀφίνον τὰ ἄλλα δύο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

Ἑορδὴν ὑπὸ Ἡλία Σπ. Κανέλλη

ΚΕ	ΔΙΑ	ΦΟΡ	ΒΑΡ
ΜΕΣ	ΟΕ	ΔΗ	ΔΩ
ΝΗ	ΝΗ	ΔΗ	ΣΠ

Νὰ συνηρλογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ ποτελεσθῶν τέσσαρες πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἀγλῶσις: Αἱ λύσεις—ὅσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

α') Πίπα εὐρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς γενεαδὸς καὶ ἀνάμεσα εἰς τὸν δεξιὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς—β') A bon chat bon rat—γ') Ἀξέπαινος, εὐγενής, μοχθηρός, εὐσυνείδητος, ἀνόητος.

Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομι-
τού, Κερ. Β

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

«Δέσποινα, μάνα του Χριστού
παρθένα μου θλιμμένη
πού θλίψι έχεις στα μάτια σου
γαλήνη στην καρδιά,

«Ακου την προσευχή μου Έσύ,
πού ελόθεριμη ανεβαίνει,
και στέψε την Έλλάδα σου
με δάφνινα κλαδιά...»

Τέλλος Άγρας

ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

«Έγω δυό έλαττώματα» τὸ ένα εἶνε πού
μάρεσσαν υπερβολικά τὰ φροῦτα καὶ τὸ
ἄλλο πού δὲ θυμιάμαι πότε βγαίνει τὸ
καθένα. Μπορεῖτε π. χ. νὰ μ' ἐρωτήσετε
πότε βγαίνουν τὰ κεράσια καὶ νὰ σὰς πῶ...
τὰ Χριστούγεννα. Τὰ κάστανα ὁμως ποτὲ
δὲ θὰ ξεχάσω πότε βγαίνουν, ὅχι γιατί
τάγαπώ περισσότερο ἀπὸ τάλλα, ἀλλὰ γιὰ
τὸ ἔξης τυχαῖο περιστατικόν: Εἶχα τε-
λειώσει τὸ Σχολαρχεῖο κι' ἔδινε εἰσιτη-
ρίους ἐξετάσεις στὸ Γυμνάσιο. Ἦταν ἀρχὴ
τοῦ Σεπτεμβρίου, διὰν μιά μέρα, μαζεμ-
μένοι ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ
Γυμνάσιο (τῆς Χαλκίδος), εἶχαμε γεμίσει
τὰ ποτελέσματα. Εἶχαμε μαζευτῇ ἀπὸ τίς
δυὸ καὶ περιμέναμε τρεῖς ὥρες, μὰ τί-
ποτα. Στὸ τέλος βαρεθῆκαμε νὰ γυρί-
ζουμε, ἐγὼ καὶ δυὸ φίλοι μου, καὶ πήγαμε
στὴν ἀρχὴ τῆς οδοῦ, πού ἦταν ἕνας κα-
στοναῖς, νάγοράσωμε κάστανα. Ἀγορά-
σαμε λοιπὸν καὶ γυρίζαμε τρώγοντας.
«Ὡς πού νὰ πάμε ὁμως ἐμεῖς κι' ὡς πού
νάγοράσωμε τὰ κάστανα, τὰ ποτελέσματα
εἶχαν τοιχοκολληθῇ καὶ διαβαθῇ ἀπ' ὀ-
λοῦ, καὶ καθὼς μὰς εἶδε ἕνας ἄλλος φί-
λος μας νὰ γυρίζουμε, —ἐμένα δὴλα δὴ,
διότι γιὰ μένα πρόκειται, —ἄρχισε νὰ φω-
νάζῃ τὸνομά μου καὶ τὰς λέξεις «Μπούμ!!
... Μπούμ!...» συνοδεύον κάθε Μπούμ!..
μὲ τὴν σχετικὴν χειρονομίαν.

Ἐγὼ ἀπόμεινα μὲ τὸ κάστανον στὸ στόμα
κι' ὅταν πιά ἔμαθα, —εἶδα δὴλα δὴ, —τὴν
πικρὴν ἀλήθειαν, ξανάρχισα νὰ τρώγω τὰ
κάστανα μου... γιὰ νὰ πῶν τὰ φαρμάκια
κάτω.

Πῶς λοιπὸν θὰ ξεχάσω πότε βγαίνουν
τὰ κάστανα;

Ἀθανάσιος Διάκος

ΕΚ ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

... Καὶ εὐθὺς οἱ ἄνθρωποι ὡς στρατὸς ὁρ-
μοῦν πρὸς τὴν ἀνοιγθεῖσαν ἔξοδον, ὁρ-
μοῦν πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποῖαν ὁ-
λόκληρον μέγιστον τοῦ πυθμένος ἀναταράτ-
τουν καὶ μεγάλα πρὸς τὴν ἀκτὴν κυλίσουν
κύματα. Ἀκούονται ἔπειτα φωναὶ τῶν
ἀνδρῶν καὶ τριγμός τῶν ἑξαρτυμάτων.
Τὰ νέφη ἀρπάζουν αἶφνης οὐρανὸν καὶ
γῆν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῶν Τρώων καὶ
νῦξ ἑσπερὰ ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς θαλάσ-
σης. Βροντᾷ ὁ οὐρανὸς καὶ λάμπει ὁ αἰ-

θὴρ ἀπὸ τὰς συχνὰς ἀστράπας, ἄφρευκτον
θάνατον προμηνῦναι τὰ πάντα. Εὐθὺς
παράλυνται ὑπὸ τοῦ φόβου τὰ μέλη τοῦ
Αἰνεῖου, ἀναστενάζει καὶ τείνων τὰς χεῖ-
ρας πρὸς τὰ ἄστρα, ἀναφωνεῖ: «Ὡ τρεῖς
καὶ τετράκις εὐτυχεῖς ὅσοι ἔπρεσαν ἀπὸ
τὰ ὑψηλά τειχὴ τῆς Τροίας. Διὰτὶ νὰ μὴ
δυνηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ πέσω εἰς τὰ πεδία ἑ-
καίαν, ὅπου κεῖται τρωθεὶς ὁ Ἔκτωρ καὶ
ὁ μέγας Σαρπηδῶν; ὅπου ἀράπασος ὁ Σι-
μόεις κυλεῖ ὑπὸ τὰ κύματα τόσους θυ-
ρεοὺς ἀνδρῶν, τόσα κράνη, τόσα ἀνδρεία
σώματα;»

Αἶφνης ἡ θύελλα, ἐγεγρεῖσθα ὑπὸ τοῦ
βορρᾶ, πλήττει τὸ ἱστίον καὶ σηκώνει τὰ
κύματα μέχρι τῶν ἀστρῶν. Θραύονται αἱ
κόπαι, στρέφεται τότε ἡ πρῶρα καὶ πλα-
γιάζει πρὸς τὰ ἔδωτα. Ἐπέρχεται βου-
νὸν ἔδωτος ὑψηλότατος. Ἄλλοι μὲν αἰω-
ροῦνται εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κυμάτων,
ἄλλοι δὲ βλέπουν τὸ κύμα χαίνον νὰ δει-
κνύῃ τὴν γῆν ἐν τῇ μέσῃ τῶν ὑδάτων.

(Κατὰ τὸν Βιργίλιον) Δωδωναῖος

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ἀπλωσες, νύκτα, γύρω μου τὰ πέπλα σου
[θλιμμένα]
Θάλασσα, κάμπους, χρώματα, σπῆτια,
[βουνὰ καὶ δάση,
Μὲ τὸ κρουστὸ σκοτάδι σου ἐσθυσες ἕνα
[ἕνα]
Ποῦ σὰν μαγνᾶδι νεκρικὸ ἐσπλῶθηκε στὴν
[πλάση]

Τὰ σύννεφα σου πλέκουνε σκοταδερὸ κα-
[ράσι,
Μαῦρα, γιγάντια, ἐωτικά, μουχρὰ καὶ πα-
[γωμένα,
Ποῦ τῆς ψυχῆς δὲν εἰμπορεῖ τὸ βλέμμα
[νὰ περάσῃ
Καὶ πού κρατεῖ τὰ κάλλη τῆς τὰ μαγικά
[κρυμμένα.

Ἀπόψε ἔλα κοιμήθηκαν στὸ πένθιμό σου
[μνημῆμα
Ἀπὸ τοὺς θλιθερώτατους κορμούς τῶν
[καρυδιῶν,
Ἀπὸ τοῦ γκιῶνι τοὺς σκοπούς, ὡς τὸ σπα-
[σιμένο κύμα.

Νάτανε καὶ τὸν ἔρμημον ἔμένα νὰ κοιμήσης
Καὶ μέσα στὰ πυκνότερα τὰ θάμνη τῶν
[βραδυῶν,
Τοὺς παρσιμούς νὰ πάρης μου βουδὰ καὶ
[νὰ μὲ σῶσῃς.

Λύρα τοῦ Φεραίου

ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὸ βράδυ, ὅταν οἱ χωριτισσες κλεί-
σουν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ ὅταν ἀνά-
ψουν τὸ τζάκι καὶ βάζουν τὸ φαῖ νὰ
βράσῃ, θὰ συναθροισθῶν κάτω ἀπὸ τὸ
τρεμοβυστῶν φῶς τοῦ λυχναρίου καὶ θὰ

μιλήσουν γιὰ τὸν πόλεμον. «Ὁ, τι ἀκούει
κάθε μιὰ ἐστὶν ταβέρνα ἢ ἐστὶ ἀμπέλι ἢ
ἐστὶ σιδηρόδρομος, ὅληθι νὰ τὸ πῇ.

— Πόλεμος, κυρὰ Σταθίνα.

— Ἀχ παιδάκι μου! Ν' ἀνακαλέσωνε,
πού νὰ σκοιτωθῇ ὁ κόσμος! λέει μὲ ἕφος
μοιρολογιοῦ ἢ γρη῏.

— Μὴ φοβάσαι, κυροῦλα, θὰ τὴν νι-
κήσωμε αὐτὴ τῇ φορᾷ τὴν Τουρκία, θὰ
τὴν φάμε! δὲν ἔχει στρατό.

— Ἀχ, μὴ τὸ λέτε αὐτό, παιδάκι μου!
Μὴ τὸ λέτε.

— Φοβάσαι γιὰ τὸ παιδί σου, κυροῦλα;

— Σάματι εἶνε τὸ παιδί μου μόνο; Τό-
σος κόσμος! Μὰ πού τ' ἀκουσες ἐνὶ αὐτό;

— Τάκουσα πού τὸ πῶλε ὁ ἄντρας τῆς
κυρὰ Σπύρραινας! Ἡ Παναγία νὰ μὲ
κάψῃ, ἂν σὲ γελᾶω!

Καὶ ἡ γρηγοῦλα τυλίγεται καὶ τρέμει
πὺλ πολὺ ἀπὸ τὸ φόβον τῆς παρὰ ἀπὸ τὸ
κρύο. Φαντάζεται τὸ παιδάκι τῆς πλη-
γωμένο, ὥχρω, καὶ ὅσος καὶ ἂν εἶνε ὁ
ἐνθουσιασμός τῆς Πατρίδος, ὑποχωρεῖ εἰς
τὴν ἀγάπην τῆς μητρός.

Τέλλος Άγρας

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρας της.
Κουρασμένος ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι
του, ἔβρεχνε σιγά-σιγά πρὸς τὴν θάλασ-
σαν, ἀφίοντας ὀπισθὲν του τὸν ροδινὸν
του μανδύαν.

Στὸν γαλανόλευκον οὐρανόν, ὁ ὁποῖος
ὁμοιάζε μὲ γαλανὴν ἐσθῆτα, ἐμφανίζοντο
κάπου κάπου μικρὰ συννεφάκια, τὰ ὁ-
ποῖα ἔβρεχναν πρὸς τὸν Αἶνον, καὶ ἔπειτα
ἐχάνοντο ὀπισθὲν του. Ἦσυχία ἄκρα παν-
τοῦ ἐβασίλευε. Τίποτε δὲν ἠκούετο, τί-
ποτε δὲν ἐκινεῖτο. Μόνον ἡ μονότονος
φωνὴ τοῦ γρύλλου καὶ τὰ ψιθυρίσματα
τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐπρόκαλει ἡ πνε-
ουσα ἐλαφρὰ αὔρα, ἐτάραττον τὴν ἡσυ-
χίαν ταύτην.

Ἐγὼ, καθισμένη ὑπὸ τὴν σκιάν ἑνὸς
δένδρου, εἰς τὸν κῆπον, ἀνεγίνωσκα, ἀλλ'
ὁ νοῦς μου δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν ἀνά-
γνωσιν. Ἡ μαγευτικὴ εἰκὼν, ἡ ὁποία ἔ-
ξετυλίσσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, μὲ
ἔκανε νὰ ὀνειροπολῶ. Ἐμείναι ὡς ἐκείνην
τὴν θέσιν σχεδὸν ἡμίσειαν ὥραν, ρεμβά-
ζουσα καὶ θαυμάζουσα τὴν ωραιότητα
τῆς φύσεως. Πολὺς καιρὸς παρήλθεν ἔκ-
τοτε, ἀλλ' ὁσάκις κατεβαίνω εἰς τὸν κῆ-
πον, πάντοτε ἐνθυμῶμαι τὴν εἰκόνα ἑ-
κείνην, ἡ ὁποία ἐξωγραφίσθη εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς μου.

Ποιμενὶς τοῦ Αἶνου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἑλένη ἔχει τὴν μανίαν νὰ ἐλληνίξῃ.
Μίαν ἡμέραν τὴν ἡρώτησαν ἂν ἀγαπᾷ τὸ
μικρὸ τῆς ἀδελφάκι.

— Ὡ, ναί, ἀπῆλθην, τὸ ἀγαπᾷ ὡς θυγα-
τέρα ὀφθαλμοῦ!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 131^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαθῆντος τὴν 7 Ἀπριλίου 1912 πρὸς εὔρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως»
Ἀπριλίου—Ἰουλίου 1912 δημοσιευθεῖσων 184 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ἡ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρθὰς λύσεις ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως,
οἱ συνοδεύοντες ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὐσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθ-
μῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὐσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα, 156 [9+6]. — (Ἰσοτίμοι, δικαιοῦ-
μενοι νὰ δημοσιεύσων εἰς τὴν «Διαπλάσιν» τὴν εἰκόνα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ ὁρ. 6 διὰ τὴν κατα-
σκευὴν τοῦ κλισέ καὶ ν' ἀγοράσων, ἀντὶ ὁρ. 5 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλά-
σεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 ὁρ.: Κάριεν, 147 [9+6]. — Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανό-
λευκη, 161 [9+6].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέλλε, 138 [8+6]. — Μοναστηράκι τοῦ Λεσβάδου,
136 [8+6]. — (Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι νάγοράσων, ἀντὶ δραχ. 6 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέ-
λουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων ὁρ. 8: Πρίγκις τοῦ Βυζαντίου, 129 [8+5]. —
Νησιωτοπούλα, 139 [8+6]. — Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, 136 [8+6]. — Ρόδον
Μοσχοβόλῃμα, 142 [8+6].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὑδραϊκὸς Χάνος, 111 [7+6]. — Ὑψηλὴ Ἰδέα, 122
[7+6].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Πηγὴ Ἀγάτης, 89 [5+4]. — Ἑλληνικὴ Καρδιά, 56 [4+2].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ρέριελος, 27 [2+3].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΕΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δευκὴ Νυμφαία, 155 [9+6]. — (Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι νὰ
δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα τῶν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ πληρωμῇ ὁρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ
κλισέ καὶ νάγοράσων, ἀντὶ ὁρ. 5 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δραχ.
μῶν: Πόθος τῆς Κρήτης, 152 [9+6]. — Παπαγάλος τοῦ Τσάρου, 152 [9+6]. — Ρόδον
παῖς Ἑλληνόπαις, 150 [9+6]. — Τέλλος Άγρας, 155 [9+6]. — Αἶψη τῶν Ἑλπίδων,
132 [8+5]. — Νίκη τοῦ Παιωνίου, 139 [8+6]. — Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, 136 [8+5]. —
Στέλλα Βιοκάντη, 143 [8+6]. — Βασίλισσα τῆς Κύπρου, 145 [8+6]. — Περούς, 146
[8+6]. — Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ, 141 [8+6]. — Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, 128 [7+6].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀσιατικὸν Ἀκρογιάλι, 110 [6+6]. — Μπουμπου-
κάκι, 112 [7+4]. — (Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι ν' ἀγοράσων, ἀντὶ δραχμῶν 6 μόνον, ἕνα
οἰονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 ὁρ.: Δούλη Ἡπειρος, 111 [6+5]. — Κλώνος
Μηροῦνης, 122 [7+6].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνοιξίς, 97 [6+5]. — Στεναγμός τοῦ Ἀνέμου, 92 [5+4]. —
Κυδωνιάτης, 92 [5+5]. — (Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι ν' ἀγοράσων, ἀντὶ ὁρ. 7 μόνον, ἕνα
οἰονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 ὁρ.: Ὑψὴ Στοιχῇ, 97 [6+5]. — Παγέλλης
Πόθος, 98 [6+5]. — Τραλλιανός, 98 [6+6]. — Φλεγγὸς Χελιδόν, 92 [5+5].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ἀθηναῖος Ἰπότης, 87 [5+4]. — Ἐνδοξὸς Ἰωλκίς, 57 [4+4]. — Ὑψὸς
τῆς Σεμέλης, 61 [4+3]. — Κοραλλία Καστριόν, 71 [4+4]. — Χρυσολιγυτσία, 57 [4+
4]. — Κνανόλεκος Σημαία, 78 [5+4]. — Κρανὴ Νίκης, 61 [4+3]. — Ζζάνιον Συρια-
τοῦ Παρθαγωγέλου, 59 [4+2]. — Ἀδρα τοῦ Ἀναῖρου, 53 [3+2]. — Ἐκάτη, 59 [4+4]. —
Δοξαμένη Γαλανόλευκη, 66 [4+5].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δαμαστής τοῦ Βουκεφάλα, 25 [2+2]. — Γ. Χ. Βαμβακάκης, 23
[2+2]. — Μικρὸς Δόγης, 23 [3+1]. — Ἀσπρος Ἀραπάκος, 30 [2+2]. — Ἡχὸ τῶν
Ἀκροκαυνίων, 31 [2+2]. — Ἀσκαρία, 41 [3+2]. — Σανθὴ τοῦ Βορρά, 27 [2+1]. —
Γλυκὸ Χαμόγελο, 37 [3+2]. — Δοξὴ τῆς Σπάρτης, 33 [2+2]. — Ἰνδία Αἰθῶς, 24 [2+2].
— Δαφροστεφὴς Ὀκρυπνιότης, 29 [2+2]. — Ἀγριοβιολέττα, 28 [2+2]. — Σαμὰ Ἡρα,
33 [2+3]. — Ἰπότης τοῦ Μεσαιῶνος, 29 [2+3].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Συριανὴ Αὔρα, 161 [9+6]. — (Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι νὰ
δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα τῶν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ πληρωμῇ ὁρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν
τοῦ κλισέ καὶ νάγοράσων, ἀντὶ ὁρ. 5 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν
8 ὁρ.: Μήτηρ Ἑλλάς, 103 [6+5]. — Συλφίς, 148 [9+6]. — Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἐθνους,
148 [9+5]. — Μάντις Κάλχας, 141 [9+6]. — Παπᾶκι, 95 [6+5]. — Ἐνδοξὸν Σούλι,
107 [6+6]. — Ζερνυτίς, 138 [8+6].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνικὸ Ἀεράκι, 89 [5+6]. — Μικρὸς Πυρπολ-
τῆς, 87 [5+6].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας, 63 [4+3]. — Καλλιμέλαδος
Ἀλκυὼν, 65 [4+3]. — Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας, 58 [4+3]. — (Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι
ν' ἀγοράσων, ἀντὶ ὁρ. 7 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 ὁρ.: Ἀν-
θισμένη Παχαλία, 67 [4+4]. — Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, 58 [4+3].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ναπολέον Βοναπάρτης, 27 [2+1]. — Φρενέτης, 31 [2+1]. — Βράχος
τοῦ Ζαλόγγου, 36 [2+2].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀὸν Κολοκύνθας Πάτερης, 22 [2+1]. — Γέρω-Θωμάς, 23 [2+
1]. — Πατρὸς Ναυτάκου, 17 [1+3].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις ἀναμῆξ ἐκ τῶν τριῶν Τάξεων καὶ οἱ ἔξης: Γεω-
Ἀήμος, 15 [1+1]. — Μικρὰ Ἀριστοκρατία, 17 [1+1]. — Δημ. Α. Οἰκονομάκος, 4 [1]. —
Ἀρελὴς Σανθούλα, 5 [1]. — Ρόδον τοῦ Μαῖου, 6 [1+1]. — Γενναῖονυχος Ἡπειρώτης,

12 [1+1]. — Νηοῖκι τῶν Γιαννίνων, 46
[1+1]. — Στεναγμός Δούλης Ἡπείρου, 20
[1+2]. — Ἐνφηνία Σ. Ζέρβα, 14 [1+1].
— Τὸ Σύνταγμα, 2. — Συναπὸν Δε Βερζε-
ράκ, 2. — Γενναῖονυχος Ἑλληνίς, 7 [1+1].
— Τοξότης, 18 [2+2]. — Θιαμβεύουσα
Ἑλλάς, 14 [1+1]. — Ἰδεώδες Ἑλληνίδος,
16 [1+2]. — Ἀθηναῖαν Παρθένος, 1. — Βυ-
ζαντινὴ Ἀηδὼν, 22 [2+1]. — Γ. Γ. Ἀδάμ, 8
[1]. — Βαρελότο, 17 [1+1]. — Ἀττικὴ Δύ-
σις, 40 [1]. — Γ. Π. Πατρίκιος, 3 [1]. —
Χρυσόμαλλον Λέρας, 18 [1+1]. — Α. Ν. Σι-
δεράτος, 3 [1]. — Νεράδα τοῦ Εὐξείνου, 8
[1+1]. — Γωγοῦλα Ἀθ. Χρηστοπούλου, 3
[1]. — Ἑλληνόπαις, 5 [1]. — Μιμῶσα, 5
[1+2]. — Ἀριάνειον Ἠῆμα, 1. — Χρυσά-
λῆς, 5 [1+1]. — Ἀγνή Σ. Τσολακίδου 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1912.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ νέος 131^{ος} Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Ἀ' Ἑξαμη-
νίαν τοῦ 1913, θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσε-
χές. Ἐπειδὴ ὁμοῖ οἱ ὁδοὶ οἱ ἴδιοι
μὲ τοὺς τῶν προηγουμένων Διαγωνισμῶν,
οἱ ἔχοντες Συλλογὰς ἐτοιμοὺς, εἰμποροῦν νὰ
μυρὶ τὰς στείλουν ἀπὸ τώρα. Τοὺς παρακαλῶ
μάλιστα νὰ σπεύσων, διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει
καὶ πρέπει νὰ προετοιμῶν τὰ νέα φυλλάδια
τοῦ 1913, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεῖσων Ἀ-
σκήσεις ἀπὸ τὰς πρώτας Συλλογὰς πού θὰ
λάβω.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΣ

Ἡ Προκήρυξις διὰ τὴν ταχτικὴν Ἀνανέω-
σιν τῶν Ἑγγραφῶν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον
φυλλάδιον, ὁ δὲ κατάλογος τῶν ὁρῶν τῆς
Διαπλάσεως διὰ τὸ 1913, εἰς τὸ προηγουμένον
48ον. Παρακαλοῦνται καὶ πάλιν ἐκεῖνοι, τῶν
ὁποῖων ἡ συνδρομὴ λήγῃ τὴν 30 Νοεμβρίου,
νὰ τὴν ἀνανεώσων ὅσον εἰμποροῦν ἐνωρί-
τερα, διευκολύνοντες οὕτω καὶ τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ Γραφείου, ἡ ὁποία δυσχεραίνεται ὅταν
συσσωρεύονται εἰς τὸ τέλος πολλοὶ ἔγγραφαί,
— καὶ αὐτὴν τὴν Διαπλάσιν κατὰ τοὺς χαλε-
ποὺς τούτους καιροὺς τοῦ πολέμου.

Καὶ αὐτὴν τὴν ἐδωκότα μου ἔστειλαν τὴν
συνδρομὴν των πολλοί, τοὺς ὁποῖους εὐχαρι-
στοῦ θερμῶς.

Τὰς ὁλίγας αὐτάς, ἀλλὰ τόσον ἐνθουσιώδεις
λέξεις μου γ

συγγαίρω διὰ τὴν ὥραιαν ἀπόφασιν καὶ σοῦ εὐχόμεναι τὰ ἄριστα. Γράφε μου.

Τὸ γνωρίζω, Μπορουτοκαπινομένη Γαλα-
νόλεγκαν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία σου ἦτο νὰ πολεμή-
σης, ἀλλ' ἀφοῦ ἐγρεῖζοντο τώρα περισσύτεροι
νοσοκόμοι παρὰ στρατιῶται, τί νὰ γίνῃ! Δὲν
εἶχες τύχην σὰν τοὺς ἄλλους—πάντα ὅμως τὴν
πατρίδα ὑπερετεῖς καὶ σὺ ὡς νοσοκόμος.

Νικήτα Ι. Π., σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐν-
θουσιώδη ποῦ μοῦ γράφεις. Ἀφοῦ μεῦ ἔχῃς
τόσην ἀγάπην, προσπάθησε νὰ γίνῃς συνδρομη-
τὴς διὰ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τακτικὴν ἀλληλο-
γραφίαν. Διότι, ξεῦρες, οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἔχουν
αὐτὸ τὸ δικαίωμα κ' ἐξαιρετικῶς σοῦ ἀπαντῶ
ἐδῶ, ἐπειδὴ μοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ γράμμα σου.

Ἡ Φίλεργος Χελιδὼν, ἐκτὸς τοῦ βραβεῖου
ποῦ ἐπῆρεν εἰς τὸν 12ον Διαγωνισμόν τῶν
Ἀσκήσεων, ἐπῆρε κ' ἐν ἄλλοι μεγαλείτερον:
Ὁ ἐν Ἀμερικῇ θεῖός της κ. Κωνστ. Ν. Βαλ-
σαμάκης, ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ ἀνεψία του ἐδρα-
βεύθη εἰς τὴν Διάπλασιν, τῆς ἔστειλε καὶ αὐ-
τὸς ὡς βραβεῖον ἐν ἐκατόφρακτον, διὰ νὰ τὴν
χρησιμοποίησιν «πρὸς ἐξακολουθήσιν της ἐν τῇ
Διάπλასει δράσεώς της». — Δχ νὰ εἶχα κ' ἐγὼ
ἕνα θεῖον εἰς τὴν Ἀμερικὴν Ι.

Ὡραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς, (ἀλλὰ ποῦ τόπος!)
Ροδοπαῖος Ἑλληνοπαῖς, Ὁρίων, Ἑλληνο-
πούλα, Πετροῦς καὶ Τέλλος Ἀγας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Λύπη καὶ χαρὰ» τοῦ Τέλ-
λου Ἀγας—«Θυμωμένοι» τοῦ Ἀθανασίου
Διάκον—«Ποιήματα» τοῦ Κύματος—Διά-
φορα τῆς Ἑλληνοπούλας—«Ὁ πόλεμος εἰς
τὴν Ξενητείαν» καὶ «Καλὸς οἶωνός» τῆς Πα-
παρούνας—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ Χανούμισσα» (ἀ-
κατάλληλον)—«Ζωὴ ἐπὶ βυθόν» (ἀκατανόη-
τον)—«Τὸ καθεστῶς» (μῆτρης γαλλικοῦ χρο-
νογραφίσματος, ποῦ ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς ἑλλη-
νικὴν ἐφημερίδα)—«Χωρικός καὶ φεῖδι» (ἀ-
τεχνή ἢ στιχογραφία.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Λαφροστεφῆς Κυνάο-
λενκος, α. (Β.Κ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
ξουν: ἡ Φθινοπωρινὴ Δύσις (0) μὲ Ρεῦ-
μα τοῦ Βοσπόρου, Κύμα, Ἰδιότροπον Ξαν-
θούλαν—ἡ Λαφροστεφῆς Κυνάολενκος (0)
μὲ Ἑλληνοκὴν Καρδιάν, Γλυκοχάραμα, Λά-
φνης Στέφανον, Ἐξόμοστον Βασιλῆαν, Στέ-
φανον Ἐλαῖας, Τσοῦχτραν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της:
Θαλῆν (μὰ καὶ τὰ γράμματα ἔφθασαν νὰ σὰς
ἀνοίγουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; δὲν τὸ πιστεύω!
εἶνε ὑπερβολή.) Γλυκεῖαν Αἴραν (ναί, θὰ
πραγματοποιηθῶν, μὴν ἀμφιδάλλῃς! εὐχαρι-
στῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν) Φθινοπωρινὴν
Δύσιν (ἔχει καλῶς) Βασιλῆιον Ματθ. (ἡ πρῶ-
τη μόνον συλλαβὴ ἐκάστης λέξεως λαμβάνε-
ται) Μαστροχαλιότην (τὰ καράδια μας θὰ
ἤρχοντο καὶ σὲ σὰς, ἀλλὰ τὸ νησί σὰς, βλέ-
πετε, εἶνε ὑπὸ προστασίαν) Ἀτικὴν Δύσιν
(εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) Κυ-
δωνιάτην (εὐχόμεναι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα)
ἄ, ἔκαμες ἄσχημα νὰ μὴ φανερώσῃς εἰς τοὺς
γονεῖς σου τὰς πρώτας σου ἀδιαθεσίας· καὶ
δυστυχῶς πολλὰ παιδιὰ ἔχουν αὐτὸ τὸ κακὸ
ἰδίωμα· φοβοῦνται τὰ γιὰτρικα!) Νηριωτο-
πούλαν (ἔστειλα εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν
προθυμίαν) Ἀθανάσιον Διάκον, Κύμα, κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 31ην
Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμός
Δύσεων Ἀδούστου—Νοεμβρίου
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9ης Δεκεμβρίου)

500. Δεξιόγραφος

Φθόγγος, μέλος τοῦ προσώπου,
Ἄν συνενωθῶν μὲ γράμμα,
Μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος
Ὅθι μὰς κάμουν ἐν τῷ ἄμα.

Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Ξανθομάλλη

501. Συλλαβόγραφος

Τοῦ σώματός σου μέλος
Μὲ γράμμα ἂν συνενώσῃς,
Θεὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων
Βούδς θὰ φανερώσῃς.

Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοπηγήτισσας

502. Μεταγραμματισμός

Πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰμι
Καὶ 'στὸν Θεσσαλίᾳ κεῖμαι·
Ἐνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς,
Τότε, φίλε, μὴ τρομάξῃς,
Ἐνα ζῶον θὰ πηρήσῃ
Καὶ τὴν Ἀσχην θὰ λύσῃ.

Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ

503. Ἀναγραμματισμός

Εἶμαι εἰς ἐκ τῶν μηνῶν.
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Ὅρος, λῦτα, Ὀρακίων
Εἴμπορεῖς νὰ σχηματίσῃς.

Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας

504. Γωνία

+***** = Ποταμός τ. Ρωσσίας.
*+***** = Μοῦσα
+*** = Νῆσος τῆς Εὐρώπης.
+* = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
****+*** = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
*+***** = Νῆσος τῆς Ἰταλίας.
+***** = Ποταμός τ. Ἑλλάδος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Μοῦσαν.

Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Ἀνακίας

505. Ἐπιγραφή

Κ Ι Ε Φ Λ Υ Ο
Ρ Σ Σ Ρ Σ Ν Ο Υ
Ρ Π Τ Ο Υ Χ Ω Ο
Ι Κ Σ Ο Ι Ι Ν Ρ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύ-
της (ἀρχαῖον γωμικόν).

Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Γαλῆνης

506. Μεσοστιχίς

Τὸ πρῶτον ἀσφαλίστατ' ὅθι εὐρὴς εἰς τὰ
[πλοῖα.]

Τὸ ἄλλο Γεωγραφικὰ συνέγραψε βιβλία.

Τὸ τρίτον ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωγραφικὴν
Καὶ ποταμός τὸ τέταρτον εἰς τὴν Ἀμερικὴν.
Ἄν τὰ μεσαῖα γράμματα ὅλων αὐτῶν ἐνώσῃς,
Ὡραῖον, ποικιλοπτερονπτηνὸν θὰ φανερώσῃς.

Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Νέας Ἑλλάδος

507. Κρυπτογραφικόν

1 2 2 3 4 = Ζῶον.
2 1 3 4 = Κῶστον ὄνομα.
3 2 3 1 = Ἐπίρρημα τόπου.
4 3 4 = Ἀντωνυμία.

Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσκητοῦ Τηλεγράφου

508. Φωνηεντόλογον

δ - τ - * - π ρ τ τ ν

Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αἰῆας

509. Γρίφος

U η η η ι ι ι
η ἔτ' η τί; θ' ι
η η ι ι ι

Ἐτάλη ὑπὸ τῆς Συλίδος

ΜΙΚΡΑΙ ΨΕΥΔΕΙΣ

Αἰεῖρος εὐχαριστίας, ἀγαπητὴ Κερκυ-
ραϊκὴ Αἴρα, διὰ τὴν ἐνθερμον δεξίωσιν.
Γλυκεῖα Αἴρα. (ΙΒ', 308)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 428)

ΛΘΗΝΩΝ: Ἀθ. Ζ. Χανιώτης, Εὐαγ. Γεωρ-
γίου, Θεοδ. Παναγιωτόπουλος, Κ. Α. Ἀθανασί-
δης, Γεωρ. Λαδάκης, Ἀρετὴ Μωραΐτου, Κ. Μω-
ραΐτης, Αὐτοκράτειρα τῆς Ἀνατολῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Α. Γρ. Κυριακόπουλος·
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγ. Ναῶν.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτοπούλο.
ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Πετροῦτος.
ΤΡΑΓΑΙΑΣ (Νάξου): Νικ. Μ. Γαβαλλᾶς.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀργυρῶ Ι. Μιχελῆ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Θαλῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐ ἔδωκαν εἰς τὴν κληρονομία ἐκληρώθη δὲ ἡ
ἐν Ἀθήναις ἈΡΕΤΗ ΜΩΡΑΪΤΟΥ, ἡ ὅποια ἐνε-
γράφη δια τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Οἱ ἀποστελλαντες ἀνεῦ δεκαλέκτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστελλαντες πεντά-
λετον ἀντὶ δεκαλέκτου. (Γραμματόσημον ὁδομα-
τιῶν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά, ὥστε δια
10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα.)

ΤΟ 35ον ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1912 ἡ «Διά-
πλασις τῶν Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ
35ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συνδρομηταὶ μὴ
τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἡ
λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑ-
ΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των ἐγ-
καίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς
ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως
ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἡ ἀνανεοῦντες τὴν
συνδρομὴν των, ἐτήσιον ἡ ἐξαμηνίαν, ἀπὸ
σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ
λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ
ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ
προσεχῶς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κλη-
ρωθήσομενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ
ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς
Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας
δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ.
50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1913 θὰ
γίνων ΑΛΛΑΙ ΊΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ
Δώρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ
δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ
τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ
47ον φύλλον, σελ. 411, θὰ συμμετέχουν
οἱ ἐγκαίρως προσπληρώσαντες τὴν συν-
δρομὴν των διὰ τὸ 1912. Τὰ Δώρα, διὰ
τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριτμοὺς ἐκάστης
τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ
εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Τετάρτης Κληρώ-
σεως ἐ. ἔ. ἡ ὅποια ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ
48ον φύλλον.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ, ὅτι εἰς τοὺς ἐγγρα-
φομένους ἡ ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομὴν
των μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου, οἱ Τόμοι
τῶν ἐτῶν 1899—1905, τιμώμενοι δρ.
7 ἑκαστος, καὶ οἱ τῶν ἐτῶν 1906—1912,
τιμώμενοι δρ. 8, παρέχονται ἐξαιρετικῶς
ἀντὶ δρ. τεσσάρων (4) ἑκαστος. Τὸ προ-
νόμιον τοῦτο λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου.